

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

5 юли 2023 година*

„Жалба за отмяна — Институционално право — Член на Парламента — Отказ на председателя на Парламента да изпълни искане за защита на привилегии и имунитети — Акт, неподлежащ на обжалване — Недопустимост“

По дело T-115/20

Carles Puigdemont i Casamajó, с местожителство във Ватерло (Белгия),

Antoni Comín i Oliveres, с местожителство във Ватерло,

представявани от P. Beckaert, G. Boye, S. Beckaert, avocats, и V. Emmerson, KC,

жалбоподатели,

срещу

Европейски парламент, представяван от N. Görlitz и J.-C. Puffer,

ответник,

подпомаган от

Кралство Испания, представявано от A. Gavela Llopis и J. Ruiz Sánchez,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се по време на разискванията от A. Marcoulli (докладчик), председател, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz и R. Norkus, съдии,

секретар: M. Zwozdziak-Carbonne, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството, по-специално определението от 17 юни 2021 г., с което произнасянето по повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост е включено към решението по същество,

предвид изложеното в съдебното заседание от 24 ноември 2022 г.,

* Език на производството: английски.

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 С жалбите си, основани на член 263 ДФЕС, жалбоподателите, г-н Carles Puigdemont i Casamajó и г-н Antoni Comín i Oliveres, искат отмяна на решението на председателя на Европейския парламент, което се съдържа в писмото му от 10 декември 2019 г., изпратено в отговор на искането Парламентът да защити парламентарния им имунитет на основание член 9 от Правилника за дейността му.

Обстоятелства, предхождащи спора и настъпили след подаването на жалбата

- 2 Първият жалбоподател е бил председател на Generalitat de Catalunya (регионално правителство на Каталуня, Испания), а вторият жалбоподател е бил член на Gobierno autonómico de Catalunya (автономно правителство на Каталуня, Испания) към момента на приемането на Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Закон 19/2017 на Парламента на Каталуня за референдума за самоопределяне) от 6 септември 2017 г. (DOGC, бр. 7449A от 6 септември 2017 г., стр. 1) и на Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Закон 20/2017 на Парламента на Каталуня за юридически преход и учредяване на Републиката) от 8 септември 2017 г. (DOGC, бр. 7451A от 8 септември 2017 г., стр. 1), както и на провеждането на референдума за самоопределяне от 1 октомври 2017 г., предвиден с първия от тези два закона, чиито разпоредби междувременно спират да се прилагат по силата на решение на Tribunal Constitucional (Конституционен съд, Испания).
- 3 След приемането на тези закони и след провеждането на посочения референдум Ministerio fiscal (Прокуратура, Испания), Abogado del Estado (Държавен адвокат, Испания) и политическата партия VOX образуват наказателно производство срещу няколко лица, сред които и жалбоподателите, като приемат, че те са извършили деяния, които осъществяват престъпните състави на бунт против установения конституционен ред или бунт против действия на държавата, и присвояване на обществени средства.
- 4 С определение от 9 юли 2018 г. Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) обявява жалбоподателите за неявили се, след бягството им от Испания, и спира образуваното срещу тях наказателно производство, докато същите не бъдат намерени.
- 5 Впоследствие жалбоподателите се кандидират на изборите за Парламента, които се провеждат в Испания на 26 май 2019 г. (наричани по-нататък „изборите от 26 май 2019 г.“). В резултат на тези избори те са избрани за членове на Парламента, както се установява от официалното обявление на изборните резултати от Junta Electoral Central (Централна избирателна комисия, Испания) в решение от 13 юни 2019 г. за „[о]бявяване на лицата, избрани за членове на Европейския парламент на изборите от 26 май 2019 г.“ (BOE, бр. 142 от 14 юни 2019 г., стр. 62477).
- 6 С писмо от 14 юни 2019 г. жалбоподателите искат по-специално от председателя на Парламента към този момент да вземе предвид резултатите от изборите от 26 май 2019 г., представени в обявлението от 13 юни 2019 г.

- 7 На 15 юни 2019 г. съдия-следователят към Tribunal Supremo (Върховен съд) отхвърля искане на жалбоподателите за оттегляне на националните заповеди за арест, издадени срещу тях от испанските наказателни съдилища, за да може те да бъдат съдени в рамките на наказателното производство, посочено в точка 3 по-горе.
- 8 На 17 юни 2019 г. Централната изборителна комисия изпраща на Парламента списъка на избраните в Испания кандидати, в който имената на жалбоподателите не присъстват.
- 9 На 20 юни 2019 г. Централната изборителна комисия съобщава на Парламента решение, в което констатира, че жалбоподателите не са положили клетвата за спазване на испанската конституция, изисквана от член 224, параграф 2 от Ley orgánica 5/1985 de régimen electoral general (Устройствен закон 5/1985 за общия изборен режим) от 19 юни 1985 г. (BOE, бр. 147 от 20 юни 1985 г., стр. 19110), и в съответствие с този член обявява за свободни местата на жалбоподателите в Парламента, както и че те не могат да се ползват от каквито и да било евентуални прерогативи, свързани с длъжността, до полагането на тази клетва.
- 10 С писмо от същия ден жалбоподателите искат по-специално от действащия тогава председател на Парламента да приеме по спешност, на основание на приложимия тогава член 8 от Правилника за дейността на Парламента, всички необходими мерки за потвърждаване на техните привилегии и имунитети. Искането им е подновено на 24 юни 2019 г.
- 11 С писмо от 27 юни 2019 г. действащият тогава председател на Парламента отговаря на писмата на жалбоподателите от 14, 20 и 24 юни 2019 г., като им посочва по същество, че не може да ги третира като бъдещи членове на Парламента, тъй като имената им не фигурират в списъка на избраните кандидати, предоставен официално от испанските власти.
- 12 На 2 юли 2019 г. се открива първата сесия на Парламента, избран след изборите от 26 май 2019 г.
- 13 С електронно писмо от 10 октомври 2019 г. членът на Парламента г-жа А, като действа от името на трима кандидати, обявени за избрани на изборите от 26 май 2019 г., сред които и жалбоподателите, отправя до председателя на Парламента, избран на 3 юли 2019 г. (наричан по-нататък „председателят на Парламента“), и до председателя и заместник-председателя на Комисията по правни въпроси на Парламента искане, подписано от 38 членове на Парламента от няколко националности и политически партии, сред които и тя самата, което цели по-специално Парламентът да защити, на основание член 9 от Правилника за дейността, приложим за деветия парламентарен мандат (2019—2024), в редакцията преди изменението му с решение на Парламента от 17 януари 2023 г. (наричан по-нататък „Правилникът за дейността“), парламентарния имунитет на заинтересованите лица, закрепен в член 9, първа и втора алинея от Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз (ОВ С 83, 2010 г., стр. 266, наричан по-нататък „Протокол № 7“). Документите, цитирани в подкрепа на това искане, са изпратени на Парламента с електронно писмо от 26 ноември 2019 г.
- 14 На 14 октомври 2019 г. съдия-следователят към наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) издава национална заповед за арест, европейска заповед за арест и международна заповед за арест срещу първия жалбоподател, за да може да бъде съден в рамките на наказателното производство, посочено в точка 3 по-горе. На 4 ноември 2019 г.

- същият съдия-следовател издава такива заповеди за арест срещу втория жалбоподател. Впоследствие първият и вторият жалбоподател са задържани в Белгия съответно на 17 октомври и на 7 ноември 2019 г. и условно освободени в същите дни.
- 15 С две писма от 10 декември 2019 г. със сходен текст, едното адресирано до г-жа А, а другото до всичките 38 членове на Парламента, председателят на Парламента отговаря на посоченото в точка 13 по-горе искане. В писмото до г-жа А (наричано по-нататък „обжалваният акт“) председателят на Парламента обръща внимание на заинтересованата страна върху определение от 1 юли 2019 г., Puigdemont i Casamajó и Comín i Oliveres/Парламент (T-388/19 R, непубликувано, EU:T:2019:467) и по същество върху факта, че Парламентът не може да приеме за свои членове тримата кандидати, обявени за избрани на изборите от 26 май 2019 г., при липсата на официално уведомление за избирането им от испанските власти по смисъла на Акта за избирането на членове на Парламента чрез всеобщи преки избори, приложен към Решение 76/787/ЕОВС, ЕИО, Евратом на Съвета от 20 септември 1976 г. (ОВ L 278, 1976 г., стр. 1), изменен с Решение 2002/772/ЕО, Евратом на Съвета от 25 юни 2002 г. и от 23 септември 2002 г. (ОВ L 283, 2002 г., стр. 1 и ОВ L 228, 2009 г., стр. 47). Председателят на Парламента препраща към предходните писма в този смисъл, а именно, от една страна, адресираното до жалбоподателите писмо на неговия предшественик от 27 юни 2019 г. (вж. т. 11 по-горе) и от друга страна, писмото от 22 август 2019 г., което е изпратил до г-жа А относно невъзможността Парламентът да предприеме каквито и да било действия във връзка с твърдения имунитет на другия избран кандидат. Председателят на Парламента отбелязва и решението на Tribunal Supremo (Върховен съд) от 14 октомври 2019 г. по отношение на този друг избран кандидат. По-нататък той посочва, че е взел предвид заключението на генералния адвокат Szpunar по дело Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:958) и че изчаква окончателното решение на Съда. Накрая председателят на Парламента припомня, че член 9, параграф 2 от Правилника за дейността разрешава на член или бивш член на Парламента да бъде представляван само от един друг член, а не от 38 членове. Поради това председателят на Парламента приканва г-жа А да направи съответните изводи от тези обяснения.
 - 16 С решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Съдът постановява по-специално, че лице, което официално е обявено за избрано за член на Парламента, но на което не е разрешено да изпълни определени изисквания, предвидени от вътрешното право във връзка с обявяването му за избрано, нито да се яви в Парламента, за да участва в първата му сесия, се ползва с имунитет съгласно член 9, втора алинея от Протокол № 7.
 - 17 В пленарното заседание от 13 януари 2020 г. Парламентът приема, вследствие на решението от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), че жалбоподателите са били избрани за членове на Парламента, считано от 2 юли 2019 г.
 - 18 Същия ден председателят на Tribunal Supremo (Върховен съд) съобщава на Парламента искането от 10 януари 2020 г., изпратено чрез председателя на наказателното отделение на този съд, произтичащо от определение от същия ден на съдия-следователя към това отделение, с предмет снемане на имунитета на жалбоподателите на основание член 9, трета алинея от Протокол № 7.
 - 19 С решения от 9 март 2021 г. Парламентът уважава искането, посочено в точка 18 по-горе.

Искания на страните

20 Жалбоподателите молят Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

21 Парламентът иска от Общия съд:

- да обяви, че липсва основание за произнасяне по същество по жалбата, що се отнася до имунитета, предоставен с член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, и да отхвърли жалбата в останалата ѝ част като недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна,
- при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като недопустима или, при условията на евентуалност спрямо предходното, като неоснователна,
- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

22 Кралство Испания моли Общия съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна,
- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

Правна уредба

Правото на Съюза

23 Глава III от Протокол № 7, отнасяща се до „[ч]ленове[те] на Европейския парламент“, включва по-специално член 8, който гласи:

„Членовете на Европейския парламент не могат да бъдат подлагани под каквато и да било форма на претърсване, задържане или съдебно производство във връзка с изразените от тях мнения или подадените от тях гласове при изпълнението на задълженията им“.

24 Член 9 от Протокол № 7 гласи:

„По време на сесиите на Европейския парламент неговите членове притежават:

- а) на територията на тяхната собствена държава — имунитетите, предоставяни на членовете на националните парламенти;

б) на територията на всяка друга държава членка — имунитет от всякаква форма на задържане или съдебно производство.

Имунитетът действа по подобен начин и по отношение на горепосочените членове по време на тяхното пътуване до и от мястото на заседанието на Европейския парламент.

Не може да има позоваване на имунитета, когато член на парламента бъде заловен на мястото на извършване на нарушението и имунитетът не е пречка за Европейския парламент да упражни правото си за отнемане на имунитета на някой от неговите членове“.

25 Глава VII от Протокол № 7, озаглавена „Общи разпоредби“, включва по-специално член 18, който гласи:

„Институциите на Съюза, за целите на прилагането на настоящия протокол, си сътрудничат с компетентните органи на съответните държави членки“.

26 Член 5 от Правилника за дейността, озаглавен „Привилегии и имунитети“, предвижда:

„1. „Членовете на ЕП се ползват с привилегиите и имунитетите, установени в Протокол № 7[...]

„2. При упражняването на правомощията си във връзка с привилегиите и имунитетите Парламентът се стреми да запази неприкосновеността си на демократична законодателна асамблея и да осигури независимостта на своите членове при изпълнението на техните функции. Парламентарният имунитет не е лична привилегия на отделния член на ЕП, а представлява гаранция за независимостта на Парламента като цяло и на неговите членове.

[...]“.

27 Член 7 от Правилника за дейността, озаглавен „Защита на привилегии и имунитет“, предвижда:

„1. В случай, в които се твърди, че е било извършено или е на път да бъде извършено нарушение на привилегиите или имунитетите на действащ или бивш член на ЕП от страна на органите на държава членка може да бъде отправено искане в съответствие с член 9, параграф 1 за решение на Парламента дали тези привилегии или имунитети са били нарушени или има вероятност да бъдат нарушени.

2. По-специално такова искане за защита на привилегии и имунитети може да бъде отправено, ако се счете, че обстоятелствата биха съставлявали ограничение от административен или друг характер за свободното движение на членовете на ЕП, пътуващи от или към мястото на заседанията на Парламента, или ограничение от административен или друг характер за изразяването на мнение или упражняването на право на глас при изпълнението на задълженията им, или ако обстоятелствата биха попаднали в обхвата на член 9 от Протокол № 7 [...].

[...]

5. В случаите, в които е взето решение да не се защитават привилегиите и имунитетите на даден член на ЕП, последният по изключение може да отправи искане за преразглеждане на решението, като представи нови доказателства в съответствие с член 9, параграф 1.

Искането за преразглеждане е недопустимо, ако срещу решението е заведен иск по член 263 [ДФЕС] или ако председателят [на Парламента] счете, че предоставените нови доказателства не обосновават в достатъчна степен решение за преразглеждане“.

28 Член 9 от Правилника за дейността, озаглавен „Процедури, свързани с имунитета“, предвижда:

„1. Всяко искане за снемане на имунитет, отправено до председателя [на Парламента] от компетентен орган на държава членка, или искане за защита на привилегии и имунитети, отправено до председателя [на Парламента] от действащ или бивш член на ЕП, се обявява на пленарно заседание и се отнася за разглеждане от компетентната комисия.

2. Със съгласието на съответния член или бивш член на ЕП искането може да бъде отправено от друг член на ЕП, на който се разрешава да представлява съответния член или бивш член на ЕП на всички етапи от процедурата.

[...]

3. Комисията разглежда своевременно всички искания за снемане на имунитет или за защита на привилегии и имунитети, като същевременно отчита относителната им сложност.

[...]

5. 3 Комисията може да поиска от съответния орган да ѝ предостави всяка информация или обяснение, които тя счете за необходими, за да прецени дали имунитетът следва да бъде снет или защитен.

[...]“.

Испанското право

29 Член 71 от испанската конституция гласи:

„1. Депутатите и сенаторите се ползват с неприкосновеност за изказаните от тях мнения по време на изпълнение на техните функции.

2. По време на мандата си депутатите и сенаторите се ползват и с имунитет и могат да бъдат задържани единствено в случай че бъдат заловени при или непосредствено след извършване на престъплението. Срещу тях не може да бъде възбудено наказателно преследване без предварително разрешение от съответната камара.

3. Делата срещу депутати и сенатори се разглеждат от наказателното отделение на Tribunal Supremo [(Върховен съд)].

[...]“.

- 30 Членове 750—754 от Ley de Enjuiciamiento Criminal (Наказателно-процесуален кодекс) гласят следното:

„Член 750

Ако съдът има основание за предаване на съд на сенатор или депутат в Cortes [(Сенат и Конгрес, Испания)] за извършено престъпление, съответното лице не може да бъде предадено на съд по време на сесия на [Сената и Конгреса], докато не бъде получено съответното разрешение от камарата, на която това лице е член.

Член 751

Ако сенатор или депутат в Конгреса бъде заловен на местопрестъплението, той може да бъде задържан и срещу него да започне наказателно преследване без разрешението по предходния член; но съответната камара на парламента, на която той е член, трябва да бъде уведомена за задържането или възбуждането на наказателно преследване в рамките на двадесет и четири часа.

Съответната камара се уведомява и в случаите на всяко наказателно производство срещу лице, което в хода на съдебната фаза е избрано за сенатор или депутат.

Член 752

Ако сенатор или депутат бъде предаден на съд, когато парламентът не заседава, разглеждащият делото съд незабавно уведомява съответната камара.

Горното се прилага и когато сенаторът или депутатът е предаден на съд преди свикването [на Сената или на Конгреса].

Член 753

Във всички случаи, считано от датата на уведомяване на [Сената и Конгреса], независимо дали те заседават, съдебният секретар спира наказателното производство на етапа, на който същото се намира, до произнасянето от страна на съответната камара.

Член 754

Ако [Сенатът или Конгресът] откажат да предоставят поисканото разрешение, наказателното производство срещу съответния сенатор или депутат се прекратява; наказателното производство продължава по отношение на останалите обвиняеми“.

- 31 Член 11 от Reglamento del Congreso de los Diputados (Правилник за дейността на Конгреса на депутатите) от 10 февруари 1982 г. (BOE, бр. 55 от 5 март 1982 г., стр. 5765) предвижда:

„По време на мандата си депутатите се ползват и с имунитет и могат да бъдат задържани единствено в случай че бъдат заловени при или непосредствено след извършване на престъплението. Срещу тях не може да бъде възбуждано наказателно преследване без предварително разрешение от съответната камара“.

32 Член 12 от Правилника на Конгреса на депутатите гласи:

„След като узнае за задържането на депутат или за всяка друга съдебна или административна мярка, която може да възпрепятства упражняването на мандата му, председателят на камарата незабавно предприема всички необходими мерки за защита на правата и прерогативите на камарата и на нейните членове“.

33 Член 22, параграф 1 от Reglamento del Senado (Правилник за дейността на Сената) от 3 май 1994 г. (ВОЕ, бр. 114 от 13 май 1994 г., стр. 14687) предвижда:

„По време на мандата си сенаторите се ползват с имунитет и могат да бъдат задържани единствено в случай че бъдат заловени при или непосредствено след извършване на престъплението. Задържането се съобщава незабавно на председателството на Сената.

Срещу сенаторите не може да бъде възбудено наказателно преследване без предварително разрешение от Сената, получено чрез искане за снемане на съответния имунитет. Такова разрешение е необходимо и когато дадено лице стане сенатор докато срещу него има образувано наказателно производство“.

По допустимостта на жалбата

34 Парламентът повдига възражение за недопустимост на основание член 130, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Той се позовава на недопустимост поради липсата на обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, като твърди главно че обжалваният акт е с информативен или междинен характер, а при условията на евентуалност, че решение за защита на имунитета на жалбоподателите по член 9 от Протокол № 7, съгласно членове 7 и 9 от Правилника за дейността, не представлява увреждащ акт.

35 Жалбоподателите оспорват доводите на Парламента.

36 Съгласно постоянната съдебна практика за обжалваеми актове по смисъла на член 263 ДФЕС се считат всички приети от институциите актове, независимо от тяхното естество или форма, целящи да породят задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение (решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 9, и от 26 януари 2010 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 51).

37 Обратно, извън обхвата на съдебния контрол по член 263 ДФЕС остава всеки акт на Съюза, който не поражда задължителни правни последици (вж. решение от 15 юли 2021 г., FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, т. 37 и цитираната съдебна практика).

38 За да се определи дали даден акт поражда задължителни правни последици, следва да се съобрази същността на акта и неговите последици да се преценят с оглед на обективни критерии като съдържанието на акта, като евентуално се държи сметка и за контекста на приемането му и правомощията на издалата го институция (вж. решение от 20 февруари 2018 г., Белгия/Комисия, C-16/16 P, EU:C:2018:79, т. 32 и цитираната съдебна практика; решение от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 47).

По твърдението, че обжалваният акт има информативен или междинен характер

- 39 Парламентът поддържа главно че обжалваният акт е чисто информативен и че представлява междинен акт. Този акт не съдържа решение, с което да се отхвърля искането за защита на имунитета на жалбоподателите или да се установява недопустимост на това искане, нито изменял правното им положение. Според Парламента обжалваният акт само предоставял на своя адресат информация относно приложното поле на членове 7 и 9 от Правилника за дейността и относно някои процесуални изисквания, обобщение на релевантната практика на Общия съд, както и някои елементи от контекста. Парламентът изтъква също, че предвид предстоящото решение на Съда по дело *Junqueras Vies* (решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115) председателят на Парламента не възнамерявал да приеме окончателна позиция. Заключение на обжалвания акт ясно показвало, че той има за цел само да предостави на г-жа А цялата релевантна информация от фактическа, правна и процесуална гледна точка, по-специално с оглед на съмненията относно съответствието на искането за защита с член 9, параграф 2, първа алинея от Правилника за дейността, за да ѝ се даде възможност да го адаптира или да го оттегли.
- 40 Съгласно постоянната съдебна практика акт с чисто информативен характер не би могъл да засегне интересите на адресата, нито да промени правното му положение в сравнение с това преди получаването на посочения акт (вж. решение от 11 декември 2012 г., *Sina Bank/Съвет*, T-15/11, EU:T:2012:661, т. 30 и цитираната съдебна практика). Същото се отнася и за междинен акт, който изразява неокончателно становище на съответната институция, с изключение на междинен акт, пораждащ самостоятелни правни последици, ако незаконосъобразността, от която е засегнат този акт, не може да бъде отстранена при обжалване на окончателното решение, по отношение на което той се явява подготвителен (вж. решение от 3 юни 2021 г., *Унгария/Парламент*, C-650/18, EU:C:2021:426, т. 44 и 46 и цитираната съдебна практика).
- 41 В случая с обжалвания акт председателят на Парламента подчертава, че съгласно Правилника за дейността искане за защита на привилегиите и имунитетите на основание членове 7 и 9 от Правилника за дейността може да е насочено само към защитата на посочените привилегии и имунитети на член на Парламента или на бивш член на Парламента. По-нататък, като се позовава на определение от 1 юли 2019 г., *Puigdemont i Casamajó et Comín i Oliveres/Парламент* (T-388/19 R, непубликувано, EU:T:2019:467), и на писма, издадени от неговия предшественик и от самия него, той обяснява по същество, че при липсата на официално уведомление за избирането на жалбоподателите от испанските власти не може да се счита, че последните са придобили качеството на член на Парламента. Накрая той припомня, че член 9, параграф 2 от Правилника за дейността позволява на член или бивш член на Парламента да бъде представляван само от един друг член, а не от 38 членове. Поради това председателят на Парламента приканва г-жа А да направи съответните изводи от тези обяснения. (вж. т. 15 по-горе).
- 42 Противно на поддържаното от Парламента, такова заключение, което възлага на адресата на акта отговорността да определи неговия обхват, не може да се разглежда като „изясняващо еднозначно“ факта, че обжалваният акт цели единствено да предостави на г-жа А фактическа, правна и процесуална информация.

- 43 Всъщност съгласно член 9, параграф 1 от Правилника за дейността, когато председателят на Парламента е сезиран от действащ или бивш член на Парламента с искане за защита на привилегии и имунитети, той съобщава това искане в пленарно заседание и го препраща на компетентната комисия. Безспорно е обаче, че обжалваният акт е единственият отговор, даден на искането за защита на имунитета на жалбоподателите, което не е съобщено в пленарно заседание, нито е изпратено за разглеждане от компетентната комисия.
- 44 Освен това посоченото по-горе заключение е направено след изложение от десет точки, които имат за цел основно да обяснят, че не може да се приеме, че жалбоподателите са придобили качеството на член на Парламента и следователно не може да се счита, че се ползват от свързаните с това качество имунитети. В една от точките се изразява и съмнение относно съответствието на искането за защита с разпоредбите на член 9, параграф 2 от Правилника за дейността.
- 45 В този контекст посочването в предпоследната точка от обжалвания акт на решението на Съда по дело *Junqueras Vies* (решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115) не е достатъчно, за да придаде на обжалвания акт твърдяното от Парламента естество на междинен акт, по-специално при положение че същото може да се разглежда като отговор на направеното от авторите на искането за защита позоваване на заключението на генералния адвокат Szpunar по това дело.
- 46 Ето защо следва да се приеме, че с обжалвания акт, разгледан в неговата цялост, председателят на Парламента по същество имплицитно отказва да обяви в пленарно заседание искането за защита на имунитета на жалбоподателите и да го препрати на компетентната комисия за разглеждане.
- 47 От това следва, че повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост следва да се отхвърли, доколкото се основава на информативен или междинен характер на обжалвания акт.

По липсата на правни последици от евентуално решение на Парламента да защити имунитета на жалбоподателите

- 48 Парламентът твърди, че обжалваният акт не произвежда правно действие, тъй като само по себе си решението за защита на имунитета на жалбоподателите, предвидено в член 9 от Протокол № 7, не поражда задължителни последици по отношение на националните органи. Според Парламента макар поначало да не е изключено предвиденото в член 9 от Протокол № 7 решение за защита на имунитета на депутат да породи правни последици, съществуването им зависело от правомощията, предоставени на парламентарните асамблеи от националното право, към което препраща член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7. Никакъв разпоредба от испанското право обаче не предоставяла на испанските парламентарни асамблеи възможността да поискат спиране на съдебното преследване срещу някой от своите членове.
- 49 Парламентът добавя, че националните актове, които според жалбоподателите произтичат от обжалвания акт, са приети самостоятелно от испанските органи единствено по силата на националното право. Той поддържа също, че от член 9 от Протокол № 7 не може да се направи извод, че решение за защита на имунитета на депутат ще породи правни последици. Накрая Парламентът припомня, че Правилникът за дейността му не може да бъде основание за възникване на правни задължения спрямо държавите членки.

- 50 На първо място, жалбоподателите поддържат, че решението на Парламента да защити имунитета на депутат, предвиден в член 9 от Протокол № 7, поражда правни последици.
- 51 В това отношение те изтъкват, че няма никаква аналогия между правомощията на Парламента по отношение на имунитета, предвиден в член 8 от Протокол № 7, и тези, с които той разполага по отношение на имунитета, предвиден в член 9 от този протокол. По отношение на последния, компетентността на Парламента да приеме решение за защита, пораждащо правни последици, се основавала на неговата компетентност за снемане на имунитета съгласно член 9, трета алинея от този протокол, от която следвало, че той разполага с изключителна компетентност да решава дали този имунитет защитава някой от членовете му по дадено дело.
- 52 Жалбоподателите поддържат също, че дори да се предположи, че компетентността на Парламента да защитава имунитета на негов член трябва да се търси в националното право, испанското право предоставяло на парламентарните асамблеи правомощието да приемат задължителни мерки по отношение на националните съдебни органи.
- 53 На второ място, жалбоподателите изтъкват, че ако председателят на Парламента бе започнал процедура за защита на имунитета им, националните съдебни органи биха били задължени по силата на принципа на лоялно сътрудничество да спрат започнатата срещу тях процедура поне до приключването на процедурата пред Парламента, което е щяло да бъде пречка за издаването на заповедите за арест от 14 октомври и 4 ноември 2019 г. Освен това като последица от обжалваният те били лишени от някои права, гарантирани от Хартата на основните права на Европейския съюз, сред които и правото да изпълняват мандата си.

– *Предварителни бележки*

- 54 Съгласно съдебната практика отговорът на институция на Съюза на отправено до нея искане не представлява непременно решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, което да дава възможност на адресата на този отговор да подаде жалба за отмяна (определение от 27 януари 1993 г., Miethke/Парламент, C-25/92, EU:C:1993:32, т. 10; решение от 15 септември 2022 г., PNB Banka/ЕЦБ, C-326/21 P, непубликувано, EU:C:2022:693, т. 92, и определение от 5 септември 2012 г., Farage/Парламент и Vuzek, T-564/11, непубликувано, EU:T:2012:403, т. 27).
- 55 Освен това, когато решение на институция на Съюза има отрицателен характер, това решение трябва да се преценява в зависимост от естеството на искането, в отговор на което е прието (решения от 8 март 1972 г., Nordgetreide/Комисия, 42/71, EU:C:1972:16, т. 5, от 24 ноември 1992 г., Bockl и др./Комисия, C-15/91 и C-108/91, EU:C:1992:454, т. 22, и от 9 октомври 2018 г., Multiconnect/Комисия, T-884/16, непубликувано, EU:T:2018:665, т. 45). В частност, отказът е акт, който може да бъде предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС, стига актът, който институцията е отказала да приеме, да подлежи на обжалване съгласно тази разпоредба (вж. решение от 22 октомври 1996 г., Salt Union/Комисия, T-330/94, EU:T:1996:154, т. 32 и цитираната съдебна практика). От това следва, че решението на институция да отхвърли отправено до нея искане не представлява акт, който може да бъде предмет на жалба за отмяна, когато това искане няма за цел посочената институция да приеме мярка, която произвежда задължително правно действие

- (определения от 5 септември 2012 г., Farage/Парламент и Buzek, T-564/11, непубликувано, EU:T:2012:403, т. 27, и от 1 февруари 2018 г., Collins/Парламент, T-919/16, непубликувано, EU:T:2018:58, т. 19).
- 56 Следователно в случая, за да се определи дали отказът на председателя на Парламента да изпълни искането за защита на имунитета на жалбоподателите е обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, следва да се провери дали исканото решение за защита може да произведе правно действие, като се припомни, че посоченото искане цели да защити парламентарния имунитет на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа и втора алинея от Протокол № 7.
- 57 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 5, параграф 1 ДЕС и член 13, параграф 2 ДЕС Парламентът действа в рамките на правомощията, които са му предоставени с Договорите. Макар обаче снемането на имунитета на член на Парламента да е изрично предвидено в член 9, трета алинея от Протокол № 7, защитата на имунитета му е предвидена само в членове 7 и 9 от Правилника за дейността.
- 58 На следващо място, вече е постановено, че решение на Парламента да защити имунитета, предвидено в член 8 от Протокол № 7, съставлява становище, което няма задължителни последици по отношение на националните съдебни органи (вж. в този смисъл решения от 21 октомври 2008 г., Marra, C-200/07 и C-201/07, EU:C:2008:579, т. 39, и от 6 септември 2011 г., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, т. 39). За да стигне до този извод, Съдът се основава на следните елементи: първо, Протокол № 7 не предвижда правомощие на Парламента да проверява дали са изпълнени условията по член 8 от Протокол № 7 в случай на съдебно производство, насочено срещу член на Парламента във връзка с изразените от него мнения и подадени от него гласове. Второ, такова правомощие не може да следва от разпоредби на Правилника за дейността, който е вътрешноорганизационен акт и не може да породи за Парламента правомощия, които не са изрично признати с нормативен акт, в конкретния случай — с Протокол № 7. Трето, обстоятелството, че правото на държава членка предвижда процедура за защита на имунитета на членовете на националния парламент, позволяваща му да се намеси, когато националната юрисдикция не признава този имунитет, не предполага признаването на същите правомощия на Парламента по отношение на членовете на Парламента от тази държава, доколкото член 8 от Протокол № 7 не предвижда изрично такова правомощие, нито препраща към нормите на националното право (Решение от 21 октомври 2008 г., Marra, C-200/07 и C-201/07, EU:C:2008:579, т. 32, 38 и 40). От друга страна, вече е постановено, че решение на Парламента да не защити имунитета, предвиден в член 8 от Протокол № 7, също не съставлява акт, който произвежда задължителни последици (вж. в този смисъл определения от 5 септември 2012 г., Farage/Парламент и Buzek, T-564/11, непубликувано, EU:T:2012:403, т.28, и от 1 февруари 2018 г., Collins/Парламент, T-919/16, непубликувано, EU:T:2018:58, т. 21).
- 59 Жалбоподателите поддържат, че тази съдебна практика не може да се приложи за решенията за защита на имунитета, предвиден в член 9 от Протокол № 7. Според тях компетентността на Парламента да приема решения за защита на този имунитет, които пораждат задължителни последици по отношение на националните съдебни органи, се основавала на изключителната му компетентност за снемане на този имунитет съгласно член 9, трета алинея от Протокол № 7 или евентуално на националното право, към което препраща член 9, първа алинея, буква а) от посочения протокол.

60 Ето защо трябва да се разгледат последователно двете основания, на които се позовават жалбоподателите.

– *Компетентност на Парламента на основание на правото му да снее имунитета*

61 Жалбоподателите изтъкват, че правото на снемане на имунитета, предвидено в член 9, трета алинея от Протокол № 7, включва правото той да не бъде отнет, което според тях означава правото да бъде защитаван. Те поддържат, че решението да не се снее имунитетът вследствие на искане от страна на националните органи и решението за защита на имунитета вследствие на искане от страна на член на Парламента би трябвало да имат еднакви задължителни последици. Всъщност според жалбоподателите единствено Парламентът бил компетентен да реши със задължителна сила дали имунитетът, предвиден в член 9 от Протокол № 7, защитава някой от неговите членове по даден дело. Така Протокол № 7 във връзка с член 343 ДФЕС, член 4, параграф 3 ДЕС и член 18 от Протокол № 7 позволявал на Парламента да откаже да снее имунитета на свой член, а следователно според жалбоподателите и да го защитава по искане на последния, а не на държава членка. Единственото това тълкуване, позволявало да се гарантира полезното действие на имунитетите и да се осигури спазването на принципа на ефективност.

62 В това отношение, първо, следва да се припомни, че член 9, трета алинея от Протокол № 7 предоставя на Парламента изключителното право да снее имунитета, предвиден в член 9 от посочения протокол, т.е. правото да лиши член на Парламента от закрилата, от която той се ползва по силата на тази разпоредба. Такова решение съставлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС (решение от 15 октомври 2008 г., Mote/Парламент, T-345/05, EU:T:2008:440, т. 31). Упражняването на това право означава, че Парламентът е бил сезиран от компетентен орган с искане за снемане на имунитета. Този орган вече е установил, че членът на Парламента се ползва с предвидения в член 9 от Протокол № 7 имунитет в рамките на определено производство и е поискал от Парламента да снее този имунитет с цел продължаване на това производство. В такъв случай Парламентът трябва да реши дали да снее този имунитет, като Протокол № 7 не уточнява критериите, на които трябва да се основава. Следователно в това отношение той притежава много широко право на преценка поради политическия характер на такова решение (вж. в този смисъл решения от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 59, и от 12 февруари 2020 г., Bilde/Парламент, T-248/19, непубликувано, EU:T:2020:46, т. 19).

63 Обратно, Парламентът може да бъде призован да защитава предвидения в член 9 от Протокол № 7 имунитет на член на Парламента на основание членове 7 и 9 от Правилника за дейността само при липса на искане за снемане на имунитета. Всъщност съгласно съдебната практика защитата на този имунитет е възможна само когато няма искане за снемане на имунитет, а последният е нарушен от действията на компетентните органи (вж. в този смисъл решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 52). За да се произнесе по такова искане за защита, Парламентът трябва да провери съгласно член 7, параграф 1 от Правилника за дейността дали имунитетът, предвиден в член 9 от Протокол № 7, е бил нарушен, или има вероятност да бъде нарушен.

64 От това следва, че разглеждането на искане за снемане на имунитет и разглеждането на искане за защита на имунитета, предвиден в член 9 от Протокол № 7, представляват две различни дейности.

- 65 Второ, противно на твърдяното от жалбоподателите, изключителното право за снемане на имунитета по член 9 от Протокол № 7, предоставеното с трета алинея от този член, не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на Парламента изключителната компетентност да решава със задължителна сила дали член на Парламента се ползва от имунитета, предвиден в член 9 от Протокол № 7, във връзка с деянията, в които е обвинен.
- 66 Всъщност тази компетентност принадлежи на първо място на националните на органите, и по-специално от националните съдебни органи, които провеждат съдебните производства и в този контекст са длъжни да прилагат разпоредбите, предвидени в Протокол № 7. Така, ако тези органи установят, че деянията, в които е обвинен член на Парламента, са обхванати от имунитета, предвиден в член 9 от Протокол № 7, евентуално във връзка с националното право, те са длъжни, ако желаят да продължат съответното производство, да поискат снемането на имунитета от Парламента. От една страна, следва да се припомни, че тази компетентност се упражнява, без да се засяга правото и дори задължението на националните юрисдикции, които трябва да прилагат тези разпоредби, да отправят до Съда на основание член 267 ДФЕС въпроси относно тълкуването на посочения протокол. От друга страна, тази компетентност на националните органи не изключва компетентността, която Парламентът трябва да упражни, след като е сезиран с искане за снемане на имунитет, когато провери дали член на Парламента действително се ползва с предвидения в член 9 от Протокол № 7 имунитет, преди да реши дали да го снесе (вж. в този смисъл решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 47). Тази проверка попада в обхвата на компетентността, призната на Парламента с член 9, трета алинея от посочения протокол, когато същата се извършва в рамките на искане за снемане на имунитет.
- 67 Жалбоподателите твърдят, че подобно тълкуване на разпределянето на правомощията между Парламента и държавите членки по отношение на член 9 от Протокол № 7 би застрашило полезното действие на имунитетите, признати на членовете на Парламента, а следователно и преследваната с тях цел за защита на функционирането и независимостта на Парламента.
- 68 Всъщност, първо, широкото тълкуване на разпоредба от правото на Съюза с цел запазване на нейното полезно действие не може да доведе до незачитане на установеното с Договорите разпределение на правомощията между Съюза и неговите държави членки. Такъв би бил случаят, ако от член 9, трета алинея от Протокол № 7 се изведе изключителна компетентност за Парламента да определи дали съдебното производство, водено срещу негов член, поставя под въпрос неговия имунитет. Второ, защитата, която член 9 от Протокол № 7 предоставя на членовете на Парламента, както и задължението на органите на държавите членки да я зачитат, произтича пряко от Протокол № 7, а не от разпоредба на Правилника за дейността на Парламента или от решение на Парламента, прието въз основа на този правилник. Следователно тази защита е задължителна за органите, които водят съдебни производства. Посочените национални органи са длъжни да спрат тези производства, когато установят, че е засегнат имунитетът, предвиден в член 9 от Протокол № 7, и да сезират Парламента с искане за снемане на този имунитет. Незачитането на член 9 от Протокол № 7 от националните органи може да доведе до образуване на производство за установяване на неизпълнение на задължения от Европейската комисия, която съгласно член 258 ДФЕС трябва да следи за спазването на разпоредбите на Договорите от страна на държавите членки.

- 69 От това следва, че решението да не се уважи искане за снемане на имунитет, отправено от националните органи, и решението за защита на имунитета по искане на член на Парламента не се приемат на основание на една и съща правна уредба. Ето защо, обратно на твърдяното от жалбоподателите, правните им последици не са непременно едни и същи.
- 70 Следователно твърденията на жалбоподателите, че на основание член 9, трета алинея от Протокол № 7 Парламентът може да приема решения за защита на имунитета, предвиден в член 9 от посочения протокол, които произвеждат задължително правно действие по отношение на националните съдебни органи, са неоснователни.

– *Компетентност на Парламента въз основа на националното право*

- 71 Парламентът поддържа, че за да се установят правните последици на решение за защита на имунитета, предвиден в член 9 от Протокол № 7, е необходимо да се вземе предвид съдържанието се в този член препращане към националното право. Така, когато правото на държава членка предоставя на националния парламент компетентност да поиска спиране на производството по отношение на един от своите членове, Парламентът разполагал със същата компетентност по отношение на избрания от тази държава член на Парламента. Парламентът счита, че в такъв случай решение за защита на имунитета на негов член би породило задължителни правни последици и срещу решение да не се защити имунитетът може да се подаде жалба за отмяна.
- 72 Жалбоподателите поддържат, че привързването на правните последици с националното право, към което препраща член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, не е разумно, тъй като въвежда разлика в третирането на имунитетите, като при липсата на искане за снемане на имунитета оставя без защита имунитетите, предвидени в член 9, първа алинея, буква б) и втора алинея от Протокол № 7, въпреки че те са уредени изключително от правото на Съюза. Освен това посоченото привързване с националното право нарушавало принципа на равенство между членовете на ЕП и свободното движение на хора, тъй като в случай на нарушаване на имунитетите от една и съща държава членка Парламентът можел да защитава избрания от името на тази държава свой член и да не защити членове, които са избрани от името на други държави.
- 73 При условията на евентуалност жалбоподателите поддържат, че дори да се предположи, че компетентността на Парламента да защитава имунитета на негов член трябва да се търси в националното право, разпоредбите на член 12 от Правилника за дейността на Конгреса на депутатите и разпоредбите на член 751, параграф 2 във връзка с член 753 от Наказателно-процесуалния кодекс позволявали на Парламента да приеме задължителни мерки по отношение на националните съдебни органи. Жалбоподателите добавят, че тези национални разпоредби трябва да се тълкуват по начин, който да гарантира, че Парламентът е напълно в състояние да изпълнява задачите си.
- 74 В това отношение, на първо място, следва да се припомни, че съгласно член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7 членовете на Парламента се ползват на територията на тяхната собствена държава от имунитетите, предоставяни от националното право на членовете на парламента на тяхната страна (вж. т. 24 по-горе). Тази разпоредба предполага, че обхватът и съдържанието на имунитета, с който се ползват членовете на Парламента на територията на тяхната държава, с други думи, материалното съдържание на този имунитет, се определят от различните национални правни уредби, към които тя препраща (в този смисъл решение от 19 март 2010 г., Gollnisch/Парламент, T-42/06, EU:T:2010:102, т. 106).

- 75 Безспорно е, че националните законодателства се различават, що се отнася до материалното съдържание на парламентарния имунитет. Той може да се изразява в невъзможността съдебните или полицейски органи да приемат определени мерки по отношение на членовете на националния парламент, без предварително разрешение, обикновено от събранието, към което последните принадлежат. Той може също така да се изразява в предоставената на националния парламент възможност да поиска служебно или по искане на съответния член спирането на действието на някои вече приети спрямо него мерки, като например мерки, включващи лишаване от свобода или действия по наказателно преследване, по-специално когато тези органи не признават имунитета на посочения член. Това правомощие, предоставено на националния парламент, е необходима част от материалното съдържание на имунитета на членовете на този парламент.
- 76 От това следва, че препращането към националното право, направено в член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, предполага, че когато правото на държава членка предвижда процедура за защита на имунитета на членовете на националния парламент, която позволява на последния да се намеси пред съдебните или полицейски органи, по-специално като изисква спиране на воденото срещу един от неговите членове производство, на Парламента следва да се признаят същите правомощия по отношение на избраните от тази държава членове на Парламента (вж. в този смисъл решение от 19 март 2010 г., Gollnisch/Парламент, T-42/06, EU:T:2010:102, т. 105 и 115).
- 77 Доколкото жалбоподателите изтъкват, че подобно тълкуване би довело до различно третиране на членовете на Парламента според държавата, от името на която са били избрани, следва да се отбележи, че тази разлика произтича от препращането към националното право, направено в член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7.
- 78 На второ място, в настоящия случай следва да се констатира, че член 71 от Конституцията на Испания (вж. т. 29 по-горе) не предоставя никаква компетентност на националния парламент да се намеси, когато националните органи не признават имунитета на член на националния парламент, евентуално като поиска спиране на производството срещу този член или преустановяване на задържането му.
- 79 Жалбоподателите обаче поддържат, че разпоредбите на член 751, параграф 2 във връзка с член 753 от Наказателно-процесуалния кодекс, от една страна, и член 12 от Правилника за дейността на Конгреса на депутатите, от друга страна, предоставят на националния парламент правомощието да приема обвързващи актове по отношение на съдебните органи, за да гарантира защитата на имунитета на своите членове, когато последният е застрашен.
- 80 В това отношение от текста на член 751, параграф 2 и член 753 от Наказателно-процесуалния кодекс следва, че те не предоставят правомощия на испанския парламент, и по-специално не му предоставят правомощието да изисква спиране на наказателно производство. Всъщност спирането на производството, предвидено в член 753 от Наказателно-процесуалния кодекс, е с автоматично действие, свързано с информацията относно положението на съответния депутат, дадена от компетентните органи на националния парламент. Това действие е временно, тъй като спирането продължава до произнасянето на националния парламент.

- 81 Освен това следва да се констатира, че направеното от жалбоподателите тълкуване на посочените в точка 79 по-горе разпоредби е отхвърлено от Tribunal Supremo (Върховен съд) и от Tribunal Constitucional (Конституционен съд). По-специално с решение 70/2021 от 18 март 2021 г., което е потвърдено в последващи решения, Tribunal Constitucional (Конституционен съд) приема по същество, че националният парламент има само правомощието да разреши или не наказателното преследване срещу някой от своите членове, като няма никакви други правомощия, като например това да преустанови задържането или наказателното преследване, за разлика от предвиденото в конституцията на други държави. Tribunal Constitucional (Конституционен съд) припомня също, че разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс и на вътрешните правилници на Сената и на Конгреса на депутатите трябва да се тълкуват в съответствие с разпоредбите на член 71 от испанската конституция.
- 82 Ето защо следва да се констатира, че разпоредбите на националното право, посочени в точки 29—33 по-горе, така както са тълкувани от националните юрисдикции, не предоставят на испанския парламент правомощието да защитава имунитета на някой от своите членове, когато националната юрисдикция не признава този имунитет, по-специално като иска спиране на образувано срещу него съдебно производство. Следователно въз основа на националното право, към което препраща член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, Парламентът не разполага с такова правомощие по отношение на членовете на Парламента, избрани от името на Кралство Испания.
- 83 От всичко изложено по-горе следва, че Парламентът не разполага с компетентност, произтичаща от нормативен акт, за да приеме решение за защита на имунитета на жалбоподателите, което да поражда задължителни правни последици по отношение на испанските съдебни органи. Следователно в отговор на искането за защита на имунитета на жалбоподателите Парламентът не е можел да приеме решение със задължително правно действие.
- 84 Този извод не се поставя под съмнение от другите доводи на жалбоподателите.
- 85 От една страна, доколкото жалбоподателите се позовават на твърдените последиците от прилагането на принципа на лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, от този принцип следва, че държавите членки са длъжни да вземат всички мерки, годни да гарантират обхвата и ефективността на правото на Съюза. Съгласно член 18 от Протокол № 7, който уточнява в това отношение залегналия в член 4, параграф 3 ДЕС принцип, институциите на Съюза и органите на държавите членки са длъжни да си сътрудничат, за да избегнат всякакви противоречия при тълкуването и прилагането на разпоредбите на този протокол (вж. решение от 17 декември 2020 г., Комисия/Словения (Архиви на ЕЦБ), C-316/19, EU:C:2020:1030, т. 119 и цитираната съдебна практика). Така, когато срещу член на Парламента е предявен иск пред национална юрисдикция и последната е уведомена, че е започнало производство за защита на привилегиите и имунитетите на последния, тази юрисдикция трябва да спре съдебното производство (решение от 21 октомври 2008 г., Marra, C-200/07 и C-201/07, EU:C:2008:579, т. 43).
- 86 Според жалбоподателите обжалваният акт неизбежно е породил правни последици, тъй като, ако председателят на Парламента бе започнал процедурата за защита на имунитета им, чрез обявяване в пленарно заседание и препращане на компетентната комисия, испанските съдебни органи биха били принудени да спрат воденото срещу тях наказателно производство.

- 87 В това отношение следва да се припомни съдебната практика, съгласно която последиците от акт, с който се отхвърля искане за приемане на решение, трябва да се преценяват с оглед на последиците на исканото решение (вж. т. 55 по-горе). От това следва, че последиците от обжалвания акт трябва да се преценят с оглед на последиците от исканото решение за защита. В настоящия случай обаче не са налице последици от такова решение (вж. т. 83 по-горе). Следва също да се отбележи, че суспензивното действие върху националното съдебно производство, на което се позовават жалбоподателите, произтича не от започването на процедура за защита на имунитета на член на Парламента, а от последиците, които националната юрисдикция трябва да изведе от предоставената ѝ информация за започването на такава процедура, в изпълнение на принципа на лоялно сътрудничество (в този смисъл решение от 21 октомври 2008 г., Marra, C-200/07 и C-201/07, EU:C:2008:579, т. 43), като контролът върху това изпълнение се упражнява от съдилищата на Съюза.
- 88 От друга страна, жалбоподателите изтъкват, че с обжалвания акт председателят на Парламента позволил на испанските съдебни органи да продължат да нарушават имунитета им и някои от основните им права, по-специално чрез издаването на посочените в точка 14 по-горе заповеди за арест. Налага се обаче изводът, че твърдените нарушения произтичат от актовете, приети на национално равнище, и че Парламентът няма компетентност да се противопостави с правно обвързващо решение на тяхното приемане.
- 89 От всичко изложено по-горе следва, че обжалваният акт не може да бъде оспорен с жалба за отмяна по реда на член 263 ДФЕС. Ето защо следва да се уважи повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост и да се отхвърли жалбата като недопустима, без да е необходимо да се разглежда искането на Парламента за установяване на частична липса на основание за произнасяне по същество, нито възражението за недопустимост, повдигнато от Кралство Испания, поради липса на правен интерес на жалбоподателите, нито, накрая, възражението за недопустимост, повдигнато от Парламента и Кралство Испания по отношение на новите доказателства, представени от жалбоподателите в деня на съдебното заседание.

По съдебните разноски

- 90 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 91 Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Парламента в съответствие с искането на последния.
- 92 В приложение на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник Кралство Испания следва да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда г-н Carles Puigdemont i Casamajó и г-н Antoni Comín i Oliveres да понесат направените от тях съдебни разноси, както и тези на Европейския парламент.
- 3) Кралство Испания понася направените от него съдебни разноси.

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 юли 2023 година.

Подписи